

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (prvi senat)

z dne 24. marca 2011 *

„Javni uslužbenci — Uradniki — Napredovanje — Napreovalno obdobje 2009 — Odločba o nenapredovanju — Primerjalna ocena uspešnosti — Očitna napaka pri presoji — Ničnostna tožba — Odškodninska tožba“

V zadevi F-104/09,

zaradi tožbe, vložene na podlagi člena 270 PDEU, ki se za Pogodbo ESAE uporablja na podlagi njenega člena 106a,

Diego Canga Fano, uradnik Sveta Evropske unije, stanujoč v Bruslju (Belgija), ki ga zastopata S. Rodrigues in C. Bernard-Glanz, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata M. Bauer in K. Zieleškievicz, zastopnika,

tožena stranka,

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (prvi senat),

v sestavi S. Gervasoni, predsednik, H. Kreppel, sodnika, in M. I. Rofes i Pujol (poročevalka), sodnica,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. septembra 2010

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 D. Canga Fano je v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence 21. decembra 2009 po telefaksu vložil to tožbo (izvirnik je bil vložen 23. decembra istega leta), s katero predlaga, naj se odločba, da v napreovalnem obdobju 2009 ne napreduje v naziv AD 13, razglasi za nično in naj se Svetu Evropske unije naloži plačilo 200.000 EUR za njegovo domnevno utrpelo nepremoženjsko in poklicno škodo.

* Jezik postopka: francoščina.

Pravni okvir

- 2 Člen 45(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) določa:

„O napredovanju odloča organ[, pristojen] za imenovanja, ob upoštevanju člena 6(2) [Kadrovskih predpisov]. Opravi se z imenovanjem uradnika v naslednji višji razred njegove funkcionalne skupine. Napredujejo lahko izključno uradniki, ki dopolnijo najmanj dve leti v svojem razredu, po preučitvi primerjalnih odlik [primerjalni oceni uspešnosti] uradnikov, upravičenih do napredovanja. Pri preučitvi primerjalnih odlik [primerjalni oceni uspešnosti] organ[, pristojen] za imenovanja[,], upošteva predvsem poročila o uradnikih, uporabo jezikov pri izvrševanju nalog, razen jezikov, za katere so predložili dokazila o dobrem znanju v skladu s členom 28(f) [Kadrovskih predpisov], in, kadar je to primerno, raven odgovornosti.“

Dejansko stanje

- 3 Iz spisa izhaja, da je tožeča stranka službo pri generalnem sekretariatu Sveta (v nadaljevanju: GSS) nastopila 1. septembra 1991 kot uradnik v nazivu A7. Nazadnje je 1. junija 2001 napredovala v naziv A4 (ki je postal naziv AD 12). V pravno službo Sveta je bila razporejena 1. aprila 1994. Vendar je bila v obdobju od 1. oktobra 1999 do 30. septembra 2003 v interesu službe napotena v kabinet članice Komisije Evropskih skupnosti, L. de Palacio. Po koncu te napotitve se je tožeča stranka vrnila na delovno mesto v pravno službo v skupino za zunanje odnose in nato po 1. oktobru 2007 v skupino 1B „Coreper I“. Od 1. junija 2008 je bila v interesu službe napotena v kabinet člana Komisije A. Tajanija, kjer dela kot namestnik vodje kabineta.
- 4 GSS je z obvestilom uslužbencem št. 50/09 z dne 5. marca 2009 uradnike obvestil o elementih, ki so bili na voljo posvetovalnim odborom za napredovanje za napredovalno obdobje 2009, in o ukrepih, ki so bili sprejeti za izvajanje določb člena 45 Kadrovskih predpisov. V prilogi 2 k temu obvestilu je bilo za vsak naziv podrobneje določeno število mogočih napredovanj v letu 2009, priloga 3 pa je vsebovala seznam uradnikov, ki lahko napredujejo. Glede na prilogo 2 je bilo tako v nazivu AD 13 prostih 19 delovnih mest za administratorje, razporejene na splošna delovna mesta, medtem ko je bilo na seznamu iz priloge 3 91 uradnikov v nazivu AD 12, razporejenih na splošna delovna mesta, pri čemer je bila tožeča stranka po delovni dobi v nazivu na 20. mestu.
- 5 Glede na obvestilo uslužbencem št. 50/09 so bila posvetovalnim odborom za napredovanje na voljo zlasti ocenjevalna poročila za vsakega uradnika, ki bi lahko napredoval, od njegovega imenovanja v naziv AD 12 do zadnjega razpoložljivega poročila, to je poročila za obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007 (v nadaljevanju: ocenjevalno poročilo 2006–2007).
- 6 GSS je k obvestilu uslužbencem št. 54/09 z dne 10. marca 2009 priložil statistične podatke v zvezi z ocenjevalnim obdobjem 2006–2007, zlasti preglednico 2.1, ki vsebuje statistične podatke po nazivih uradnikov (v nadaljevanju: preglednica 2.1), in preglednico 3.1, ki vsebuje statistične podatke po generalnih direktoratih/direkcijah/glavnih službah (v nadaljevanju: preglednica 3.1). Iz obvestila uslužbencem št. 54/09 izhaja, da so bili ti statistični podatki sporočeni tudi posvetovalnim odborom za napredovanje.
- 7 Posvetovalni odbor za napredovanje za funkcionalno skupino AD (uradniki, razporejeni na delovna mesta administratorja) je po opravljenem delu organu, pristojnemu za imenovanja, (v nadaljevanju: OPI) predložil seznam – v zvezi z administratorji, razporejenimi na splošna delovna mesta – na katerem so bila imena devetnajstih uradnikov, predlaganih za napredovanje v naziv AD 13 (v nadaljevanju: seznam uradnikov, ki napredujejo v naziv AD 13), med katerimi jih je deset imelo krajšo delovno dobo v nazivu kot tožeča stranka. Tožeče stranke ni bilo na tem seznamu.

- 8 OPI je z obvestilom uslužbencem št. 94/09 z dne 27. aprila 2009 uradnike obvestil o svoji odločitvi, da bo upošteval mnenje posvetovalnega odbora za napredovanje in da bo v naziv AD 13 napredovalo 19 predlaganih uradnikov.
- 9 Tožeča stranka je z dopisom z dne 27. maja 2009, v katerem se je sklicevala na člen 90(1) Kadrovskih predpisov, izpodbijala odločbo o nenapredovanju, ki je izhajala iz obvestila uslužbencem št. 94/09.
- 10 OPI je z odločbo z dne 24. septembra 2009, ki je bila tožeči stranki vročena naslednjega dne, dopis z dne 27. maja 2009 opredelil kot pritožbo v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov in jo zavrnil.

Predlogi strank

- 11 Tožeča stranka Sodišču za uslužbence predlaga, naj:
 - to tožbo razglasi za dopustno;
 - odločbo OPI, da se je ne uvrsti na seznam uradnikov, ki napredujejo v naziv AD 13, kakor izhaja iz obvestila uslužbencem št. 94/09, razglasi za nično;
 - odločbo OPI, s katero je bila zavrnjena njena pritožba, po potrebi razglasi za nično;
 - Svetu naloži, naj tožeči stranki plača:
 - znesek, določen *ex aequo et bono* na 150.000 EUR, iz naslova nepremoženjske škode, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi od datuma njegove zapadlosti;
 - znesek, določen *ex aequo et bono* na 50.000 EUR, iz naslova poklicne škode, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi od datuma njegove zapadlosti;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 12 Svet Sodišču za uslužbence predlaga, naj:
 - tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo vseh stroškov.

Postopek

- 13 Tožeča stranka je Sodišču za uslužbence predlagala, naj na podlagi ukrepov procesnega vodstva, predvidenih v členih 55 in 56 Poslovnika, Svet pozove k predložitvi ocenjevalnih poročil 19 uradnikov, ki so napredovali v naziv AD 13. Sodišče za uslužbence se je odločilo delno ugoditi temu predlogu.
- 14 Tako je bil najprej Svet z dopisom sodnega tajništva Sodišča za uslužbence z dne 15. junija 2010 pozvan, naj odgovori na pisna vprašanja in predloži anonimizirana ocenjevalna poročila desetih uradnikov s krajšo delovno dobo v nazivu, kot jo ima tožeča stranka, katerih ime je na seznamu uradnikov, ki napredujejo v naziv AD 13 (v nadaljevanju: zadevnih deset uradnikov).
- 15 Svet je z dopisom, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispel 6. julija 2010 po telefaksu (izvirnik je bil vložen 12. julija istega leta), odgovoril na ta vprašanja in predložil anonimizirana ocenjevalna poročila zadevnih desetih uradnikov za obdobje od njihovega imenovanja v naziv AD 12 do njihove ocene za obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007. Svet je Sodišču za uslužbence

poslal tudi zbirno preglednico, v kateri so povzeti podatki iz zadnjih dveh ocenjevalnih poročil tožeče stranke in vsakega od zadevnih desetih uradnikov, ki so označeni s črkami od A do J. Ta preglednica za vsako od teh ocenjevalnih poročil vsebuje opis nalog in/ali raven odgovornosti, izvleček splošnih ocen in povprečje analitičnih ocen. V njej so navedeni tudi jeziki, ki jih uporabljajo pri opravljanju nalog (v nadaljevanju: zbirna preglednica).

- 16 Nato sta bili stranki v pripravljalnem poročilu za obravnavo, ki jima je bilo poslano z dopisom sodnega tajništva Sodišča za uslužbence 23. julija 2010, pozvani, naj Sodišču za uslužbence pred obravnavo predložita stališča v podporo svoji tezi glede dokumentov, ki jih je Svet predložil kot odgovor na ukrepe procesnega vodstva. Tožeča stranka je to zahtevo izpolnila z dopisom, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispel 31. avgusta 2010 po telefaksu (izvirnik je bil vložen 2. septembra istega leta), stališča Sveta pa so v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 1. septembra 2010 po telefaksu (izvirnik je bil vložen 6. septembra istega leta).
- 17 Tožeča stranka se v svojem odgovoru pritožuje, da iz fotokopij različnih ocenjevalnih poročil, ki so bile predložene, ni mogoče v vseh primerih jasno razbrati ocene, dodeljene za merili „učinkovitost“ in „hitrost izvajanja nalog“.
- 18 Predsednik prvega senata je pred obravnavo vprašal zastopnika tožeče stranke, ali sprejme povprečja analitičnih ocen iz zbirne preglednice, ker ta povprečja vključujejo ocene – v zvezi z meriloma, navedenima v prejšnji točki – ki so bile dodeljene vsakemu od zadevnih desetih uradnikov, ali zahteva, naj se navedene kopije predložijo v bolj čitljivi obliki.
- 19 Zastopnik tožeče stranke se je strinjal, da se navedena povprečja štejejo za pravilna, in se odrekel novi predložitvi strani ocenjevalnih poročil, ki vsebujejo slabo čitljiv podatek.

Predmet tožbe

- 20 Tožeča stranka poleg razglasitve ničnosti odločbe OPI, da je ne uvrsti na seznam uradnikov, ki napredujejo v naziv AD 13, zahteva razglasitev ničnosti odločbe OPI z dne 24. septembra 2009 o zavrnitvi zahtev iz njenega dopisa z dne 27. maja 2009, ki ga je OPI opredelil kot pritožbo v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: odločba z dne 24. septembra 2009).
- 21 V zvezi s tem je treba opozoriti, da Sodišče za uslužbence na podlagi predlogov za razglasitev ničnosti, ki so formalno usmerjeni zoper zavrnitev pritožbe, odloča o aktu, zoper katerega je bila vložena pritožba, kadar predlogi kot taki nimajo samostojne vsebine (sodba Sodišča za uslužbence z dne 29. septembra 2009 v zadevi Kerstens proti Komisiji, F-102/07, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 22 Ker v obravnavanem primeru predlogi, usmerjeni zoper odločbo z dne 24. septembra 2009, kot taki nimajo samostojne vsebine, je treba ugotoviti, da se za tožbo šteje, da je usmerjena zoper odločbo OPI, da se tožeče stranke ne uvrsti na seznam uradnikov, ki napredujejo v naziv AD 13, kakor ta odločba izhaja iz obvestila uslužbencem št. 94/09 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

Predloga za razglasitev ničnosti

- 23 Tožeča stranka v podporo predlogom za razglasitev ničnosti navaja dva tožbena razloga. Prvi se nanaša na kršitev člena 45(1) Kadrovskih predpisov, ker naj bi OPI zagrešil številne očitne napake pri presoji. Drugi se nanaša na zlorabo pooblastil in postopka.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 45(1) Kadrovskih predpisov

Trditve strank

- 24 Tožeča stranka trdi, da je OPI pri primerjalni oceni ocenjevalnih poročil storil očitno napako pri presoji. Ker je imelo deset od devetnajstih uradnikov, ki so napredovali, krajšo delovno dobo v nazivu, kot jo je imela tožeča stranka, in ker lahko OPI starost kandidatov in njihovo delovno dobo v nazivu ali službi upošteva samo podredno, bi teh deset uradnikov za napredovanje nujno moralo biti uspešnejših od tožeče stranke. Obstajala naj bi vrsta indicev, v skladu s katerimi naj bi bilo malo verjetno, da bi imelo deset oseb s krajšo delovno dobo v nazivu od njene večje odlike.
- 25 Po mnenju tožeče stranke so ocenjevalna poročila zanjo, katerih predmet je bila od svojega imenovanja v naziv AD 12 do svoje ocene za obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007, še posebej pohvalna, saj je v zadnjem poročilu izrecno navedeno, da „si zasluži napredovanje v višji naziv“. Zato naj „očitno ne bi bilo običajno“, da od leta 2001 sploh ni napredovala. V ocenjevalnem poročilu 2006–2007 naj bi v analitičnih ocenah dobila povprečje 2, kar naj bi bilo precej boljše od povprečne ocene uradnikov naziva AD 12 iz GSS in povprečne ocene uradnikov iz pravne službe. Nazadnje naj bi širino njenih odlik morali dokazovati dejstvi, da je odlično izpeljala nalogo predsednika natečajne komisije za natečaja EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06 za zaposlitev pravnikov AD 5 iz Romunije in Bolgarije ter da govori pet jezikov.
- 26 Tožeča stranka očita OPI tudi to, da je storil očitno napako pri presoji, ker ni upošteval njenih jezikovnih sposobnosti. Tožeča stranka namreč trdi, da poleg zahtevanega najmanjšega števila jezikov, to je angleščine in francoščine, govori še tri druge jezike. Te dodatne sposobnosti naj bi bilo treba upoštevati pri oceni njene uspešnosti.
- 27 Nazadnje naj bi po mnenju tožeče stranke OPI storil očitno napako pri presoji, ker med odgovornostmi, ki jih je imela, ni upošteval dejstva, da je predsedovala natečajni komisiji za zgoraj navedena natečaja EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06, katerih razpis je bil objavljen junija 2006, seznam uspešnih kandidatov pa decembra 2007. Tožeča stranka trdi, da je bilo predsedovanje tema natečajema, na katera se je prijavilo veliko kandidatov, zaradi česar se je količina njenega dela povečala, saj je morala poleg tega opravljati še svoje naloge v pravni službi, pomembna, težka in zahtevna naloga, ki jo je znala uspešno izpeljati. Kakovost njenega dela v pravni službi naj ne bi nikakor trpela zaradi te naloge. Dejstvo, da je izpeljala to nalogo, ki ni nepomembna, naj bi bilo pomemben adut, ki bi moral bistveno vplivati na ocenjevanje njene uspešnosti.
- 28 Svet meni, da je treba ta tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.

Presoja Sodišča za uslužbence

- 29 Najprej je treba opozoriti, da v skladu s členom 45(1) Kadrovskih predpisov OPI za primerjalno oceno uspešnosti upošteva zlasti poročila o uradnikih, uporabo drugih jezikov pri opravljanju nalog, kot so tisti, za katere so predložili dokazila o temeljitem znanju, in, kadar je to primerno, raven odgovornosti uradnikov, ki lahko napredujejo.
- 30 Sodišče za uslužbence je presodilo, da je izrecna omemba teh meril v členu 45 Kadrovskih predpisov – na področju, na katerem ima uprava široko diskrecijsko pravico – izraz posebnega pomena, ki ga zakonodajalec pripisuje njihovem upoštevanju (sodba Sodišča za uslužbence z dne 31. januarja 2008 v zadevi Buendía Sierra proti Komisiji, F-97/05, točka 62). Posebna omemba ravni odgovornosti uradnika v členu 45(1) Kadrovskih predpisov se zdi še toliko pomembnejša, ker je Splošno sodišče v sodbi z dne 12. julija 2001 v zadevi Schochaert proti Svetu (T-131/00, točka 43) presodilo, da je

upoštevanje ravni odgovornosti uradnikov, ki lahko napredujejo, kot odločilnega merila v nasprotju z določbami člena 45(1) v različici, ki je veljala pred 1. majem 2004 (sodba Sodišča za uslužbence z dne 5. maja 2010 v zadevi Bouiliez in drugi proti Svetu, F-53/08, točka 49).

- 31 Poleg tega je Sodišče za uslužbence razsodilo, po eni strani, da so določbe člena 45(1) Kadrovskih predpisov, ki se uporabljajo od 1. maja 2004, glede elementov, ki jih je treba upoštevati zaradi napredovanja, jasnejše od določb navedenega člena v različici, ki je veljala pred tem datumom, saj se nanašajo na ocenjevalna poročila in uporabo tistih jezikov, za katere zadevni uradniki niso predložili dokazil o temeljitem znanju, in, kadar je to primerno, na raven odgovornosti. Po drugi strani je Sodišče za uslužbence razsodilo, da OPI odslej primerjalno oceno uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo, načeloma izvaja na podlagi teh treh elementov, pri čemer ima pojem „[uspešnost]“ iz člena 45(1) Kadrovskih predpisov drugačen in vsebinsko širši pomen kot enak pojem, uporabljen v različici tega člena, ki se je uporabljala pred 1. majem 2004 (sodba Sodišča za uslužbence z dne 7. novembra 2007 v zadevi Hinderyckx proti Svetu, F-57/06, točka 45). Sodišče za uslužbence je tudi razsodilo, da besedna zveza „kadar je to primerno“ pomeni zgolj to, da se za uradnike v istem nazivu načeloma šteje, da opravljajo naloge z enakovrednimi odgovornostmi, če pa v konkretnem primeru ni tako, je treba to okoliščino upoštevati v postopku napredovanja (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Bouiliez in drugi proti Svetu, točka 56).
- 32 OPI lahko v primeru enake uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo, na podlagi treh elementov, ki so izrecno navedeni v členu 45(1) Kadrovskih predpisov, podredno upošteva druge elemente, kot so starost kandidatov in njihova delovna doba v nazivu ali službi (zgoraj navedena sodba Bouiliez in drugi proti Svetu, točka 50).
- 33 Nazadnje je treba opozoriti, da ima OPI na podlagi ustaljene sodne prakse široko diskrecijsko pravico za primerjalno oceno uspešnosti uradnikov, kandidatov za napredovanje, in da mora biti nadzor sodišča Unije omejen na vprašanje, ali je uprava ob upoštevanju načina in sredstev, na podlagi katerih je lahko sprejela svojo oceno, ostala v okviru razumnih meja in svojega pooblastila ni uporabila očitno napačno. Sodišče za uslužbence torej presoje kvalifikacij in uspešnosti kandidatov, ki jo je sprejel OPI, ne more nadomestiti s svojo presojo (sodba Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2005 v zadevi Casini proti Komisiji, T-132/03, točka 52).
- 34 Vendar pa je široka diskrecijska pravica, ki je tako priznana upravi, omejena z dolžnostjo, da se primerjalna ocena kandidatur opravi skrbno in nepristransko v interesu službe in v skladu z načelom enakega obravnavanja. V praksi je treba to oceno opraviti na enaki podlagi ter na podlagi primerljivih virov podatkov in informacij (zgoraj navedena sodba Casini proti Komisiji, točka 53).
- 35 Na podlagi teh načel je torej treba preučiti, ali izpodbijana odločba vsebuje očitno napako pri presoji. V zvezi s tem Sodišče za uslužbence pojasnjuje, da je ob ohranitvi polnega učinka, ki ga je treba priznati diskrecijski pravici OPI, napaka očitna, kadar jo je mogoče zlahka opaziti in jasno odkriti na podlagi meril, s katerimi je zakonodajalec nameraval pogojevati odločbe na področju napredovanja.
- 36 Iz listin v spisu izhaja, da je s sistemom napredovanja, ki ga uporablja Svet, OPI prepuščena široka diskrecijska pravica pri primerjalni oceni uspešnosti uradnikov, kandidatov za napredovanje.
- 37 V obravnavanem primeru je imel posvetovalni odbor za napredovanje za funkcionalno skupino AD za izdajo svojega mnenja, na katerega se je oprl OPI, na voljo zlasti ocenjevalna poročila, ki so bila izdelana za vsakega uradnika, ki lahko napreduje, od njegovega imenovanja v naziv AD 12 do njegove ocene za obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007, pregled poklicne poti, zbirne podatke o dopustih zaradi bolezni ali nezgode za zadnja tri leta ter preglednici 2.1 in 3.1.

- 38 Poleg tega, čeprav je res, da se tožeča stranka v trditvah v podporo prvemu tožbenemu razlogu sklicuje na devetnajst uradnikov, ki so napredovali v naziv AD 13, in da je Sodišče za uslužbence pozvala, naj zahteva predložitev ocenjevalnih poročil za teh devetnajstih uradnikov, iz spisa izhaja, da dejansko izpodbija primerjalno oceno svoje uspešnosti in uspešnosti zadevnih desetih uradnikov, ki jo je opravil OPI.
- 39 Tožeča stranka namreč v točkah 25, 32 in 33 tožbe vztraja pri dejstvu, da je ocena uspešnosti odločilno merilo vsakega napredovanja in da lahko OPI v primeru enake uspešnosti samo podredno upošteva starost kandidatov in njihovo delovno dobo v nazivu ali službi. Ker je imelo deset od devetnajstih uradnikov, ki so napredovali, krajšo delovno dobo v nazivu AD 12 kot tožeča stranka, naj bi bilo po njenem mnenju zelo malo verjetno, da so ti imeli večje odlike.
- 40 Prav tako se ni tožeča stranka nikoli med postopkom, niti v pisnih stališčih, predloženih pred obravnavo glede na odgovor Sveta na ukrepe procesnega vodstva, niti med obravnavo, pritožila glede dejstva, da je Sodišče za uslužbence te ukrepe omejilo na ocenjevalna poročila zadevnih desetih uradnikov, prav tako se ni sklicevala na devet uradnikov z daljšo delovno dobo v nazivu AD 12, kot jo je imela sama, za katere Sodišče za uslužbence ni zahtevalo predložitve ocenjevalnih poročil.
- 41 Zato je treba razumeti prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 45(1) Kadrovskih predpisov, da je OPI pri primerjalni oceni uspešnosti tožeče stranke in uspešnosti zadevnih desetih uradnikov storil napake pri presoji.
- 42 Za celovito preučitev upoštevnosti tega tožbenega razloga je treba analizirati ne samo ocenjevalna poročila, ampak tudi druge elemente v spisu v zvezi z uporabo jezikov in ravno odgovornosti.

– Ocenjevalna poročila

- 43 Tožeča stranka je predložila zlasti ocenjevalna poročila, katerih predmet je bila od svojega imenovanja v naziv AD 12 do ocenjevalnega poročila 2006–2007, razen ocenjevalnega poročila za obdobje od 1. oktobra 2003 do 31. decembra 2004. Ko je bila v zvezi s tem vprašana na obravnavi, je izrazila dvome o obstoju ocenjevalnega poročila za navedeno obdobje in navedla, da bi bilo to mogoče pojasniti z dejstvom, da je 1. oktobra 2003, ko se je po napotitvi h Komisiji vrnila na delovno mesto v pravno službo, ocenjevanje v Svetu že potekalo.
- 44 Prvič, kar zadeva analitične ocene, iz stališč Sveta z dne 1. septembra 2010 izhaja, da je posvetovalni odbor za napredovanje upošteval predvsem analitične ocene, ki ustrezajo poročilu 2006–2007 za tožečo stranko in zadevnih deset uradnikov. Te analitične ocene so razdeljene v trinajst rubrik, ki jih je treba oceniti z navedbami „odlično“, „zelo dobro“, „dobro“, „zadostno“ in „nezadostno“.
- 45 V obvestilu uslužbencem št. 54/09 je bilo pojasnjeno, da navedbam „odlično“, „zelo dobro“, „dobro“, „zadostno“ in „nezadostno“ ustrezajo številke „1“, „2“, „3“, „4“ oziroma „5“. Oštevilčene navedbe so se uporabile za pripravo statističnih podatkov, zlasti preglednic 2.1 in 3.1, ki vsebujeta povprečne ocene, pripravljene po nazivih oziroma po generalnih direktoratih. Iz preglednice 2.1 izhaja, da je bila povprečna ocena, ki so jo dobili uradniki naziva AD 12, 2,28.
- 46 Povprečje analitičnih ocen tožeče stranke za obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007, to je 2, je bilo očitno boljše od povprečne ocene, navedene v prejšnji točki. Ta element je pokazatelj uspešnosti tožeče stranke, kar zadeva zadnje ocenjevalno obdobje, upoštevano za napredovalno obdobje 2009.

- 47 Iz listin v spisu izhaja, da so štirje od zadevnih desetih uradnikov, to so A, E, I in J, v analitičnih ocenah v ocenjevalnem poročilu 2006–2007 dobili povprečje, ki je nižje od povprečja tožeče stranke in torej boljše (1,77 prvi in 1,92 preostali trije). Trije od zadevnih desetih uradnikov, to so B, C in H, so imeli enako povprečje kot tožeča stranka, to je 2, medtem ko je bilo povprečje uradnikov D, F in G višje od povprečja tožeče stranke in torej slabše (2,15 prvi in 2,08 preostala dva).
- 48 Vendar je treba ugotoviti, da je razlika med povprečjem analitičnih ocen tožeče stranke in – slabšim – povprečjem teh zadnjih treh uradnikov zelo majhna, tako da je to razliko v obravnavanem primeru mogoče šteti za zanemarljivo.
- 49 Tožeča stranka trdi, da je treba dejstvo, da so štirje od zadevnih desetih uradnikov v analitičnih ocenah dobili nižje povprečje od njenega, relativizirati, ker so delali v generalnih direktoratih, v katerih je bila glede na preglednico 3.1 ocena nižja od povprečne ocene GSS.
- 50 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je, kakor izhaja iz navedene preglednice, povprečna ocena, ki so jo dobili uradniki pravne službe, to je 2,35, zelo blizu splošni povprečni oceni GSS, ki je 2,36. Iz listin v spisu izhaja tudi, da štirje uradniki, ki so napredovali in imajo analitične ocene, katerih povprečje je nižje od povprečja tožeče stranke, pripadajo generalnim direktoratom, katerih povprečna ocena je med 2,21 in 2,30, torej nižja od povprečne ocene pravne službe. Glede na to preglednico se povprečne ocene različnih generalnih direktorotov gibajo med 2,05 (najboljša) in 2,63 (najslabša).
- 51 Res je torej, da zgoraj navedeni štirje uradniki pripadajo generalnim direktoratom, v katerih so bili ocenjevalci „radodarnejši“ do vsega svojega osebjja kot ocenjevalci v pravni službi. Vendar ostaja dejstvo, da je najnižja povprečna ocena teh generalnih direktorotov 2,21, kar je 0,15 točke pod splošno povprečno oceno GSS in 0,14 točke pod povprečno oceno pravne službe, medtem ko je razlika med povprečnimi ocenami različnih generalnih direktorotov 0,58 točke.
- 52 V takih okoliščinah je treba poudariti, da razlika, navedena v prejšnji točki, med povprečno oceno v oceni pravne službe in povprečno oceno generalnih direktorotov, ki jim pripadajo štirje uradniki, ki so napredovali in katerih analitične ocene so povprečno boljše od analitičnih ocen tožeče stranke, ne more biti odločilna za odobritev napredovanja.
- 53 Po eni strani so namreč povprečne ocene, pripravljene po generalnih direktoratih, izračunane na podlagi števila uradnikov v vsakem od njih, brez razlikovanja med uradniki glede na njihov naziv, funkcionalno skupino, v katero spadajo, ali glede na to, ali v zadevnem obdobju lahko napredujejo. Po drugi strani je povprečje analitičnih ocen samo del podatkov, ki jih posvetovalni odbor za napredovanje upošteva pri primerjalni oceni uspešnosti.
- 54 Tožeča stranka poleg tega trdi, da se pri oceni njene uspešnosti ni upoštevalo dejstvo, da je predsedovala natečajni komisiji za natečaja EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06. Na obravnavi je poudarila, da se je zaradi te naloge njena količina dela zelo povečala in da je to delo izvedla brez vpliva na njene tekoče dejavnosti v pravni službi Sveta.
- 55 V zvezi s tem je treba ugotoviti, po eni strani, da je v opisu nalog tožeče stranke v ocenjevalnem poročilu 2006–2007 izrecno navedeno, da je „[tožeča stranka] velik del referenčnega obdobja predsedovala izbirni komisiji za natečaja [EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06] (pravniki)“. Po drugi strani je, kar zadeva analitično oceno kakovosti dela tožeče stranke v istem poročilu, tožeča stranka dobila oceno „odlično“, medtem ko ji je bila v ocenjevalnem poročilu za obdobje od 1. januarja 2005 do 30. junija 2006 dodeljena le ocena „zelo dobro“.

- 56 Iz tega sledi, da so se tako prva dva ocenjevalca, ki sta delovala kot „prvi ocenjevalec“ in sta izdelala ocenjevalno poročilo tožeče stranke, kot tudi drugi ocenjevalec zavedali dodatnega truda, ki ga je tožeča stranka vložila v referenčnem obdobju. Poleg tega se zdi, da zgoraj navedeno izboljšanje analitične ocene kakovosti dela tožeče stranke kaže na to, da je bilo predsedovanje natečajni komisiji za navedena tečaja dejansko upoštevano pri izdelavi ocenjevalnega poročila 2006–2007.
- 57 Drugič, kar zadeva splošne ocene, je res, da so splošne ocene, izražene v ocenjevalnih poročilih tožeče stranke od njenega imenovanja v naziv AD 12, še posebej pohvalne. Tako je prvi ocenjevalec, ki je tožečo stranko ocenil za obdobje od 1. julija 2006 do 30. septembra 2007, v ocenjevalnem poročilu 2006–2007 navedel, da je tožeča stranka „sijajen sodelavec“ in „odličen pravnik“. Poleg tega prvi ocenjevalec, ki je tožečo stranko ocenil za obdobje od 1. oktobra do 31. decembra 2007, navaja, da ima tožeča stranka „izjemno znanje o pravu Skupnosti“ in da ji „njene odlično razvite sposobnosti razumevanja in presoje omogočajo pripravo ustnih in pisnih pravnih mnenj na zelo visoki ravni“, ter dodaja, da „si zasluži napredovanje v višji naziv“.
- 58 Vendar iz spisa izhaja, da so splošne ocene, izražene v ocenjevalnih poročilih, ki so bila za zadevnih deset uradnikov izdelana od njihovega imenovanja v naziv AD 12, enakovredne splošnim ocenam tožeče stranke. Sodišče za uslužbence ni opazilo nobene pripombe, s katero bi se zmanjševal pomen njihovih odlik.
- 59 Prav tako je treba ugotoviti, da so izjave, kot je „ocenjeni uradnik si zasluži napredovanje ali dodelitev večjih odgovornosti“, za več od zadevnih desetih uradnikov navedene v ocenjevalnih poročilih, ki so bila izdelana pred ocenjevalnim poročilom 2006–2007. Vendar take ocene prvih ocenjevalcev ne morejo zavezovati OPI glede odobritve napredovanja zadevnemu uradniku, kar je potrjeno z dejstvom, da nobeden od navedenih uradnikov kljub takim ocenam ni napredoval pred obdobjem 2009.
- 60 V pravilih, ki se uporabljajo za ocenjevalni postopek, namreč ni določeno, da se ocenjevalci izrečejo o vprašanju, ali si ocenjeni uradnik zasluži napredovanje. Kadar ocenjevalci na svojo pobudo priporočijo napredovanje katerega od članov skupine, izrazijo mnenje, ki nikakor ne more zavezovati OPI, saj je napredovanje mogoče šele po primerjalni oceni uspešnosti vseh uradnikov institucije, ki lahko napredujejo v isti naziv. Zato, po eni strani, take ocene ne morejo imeti enake teže kot ocene, izhajajoče iz elementov, ki jih je ocenjevalec dolžan oceniti. Po drugi strani ima OPI pravico uradnika povišati, kadar meni, da je to upravičeno, čeprav v ocenjevalnem poročilu uradnika ni opomb v prid napredovanja.
- 61 Za dodatno pojasnitev je treba relativizirati opombo, v skladu s katero tožeča stranka zasluži napredovanje, ker je to bila opomba prvega ocenjevalca, čigar ocena se je nanašala samo na tri od osemnajstih mesecev ocenjenega obdobja.
- 62 Tožeča stranka v stališčih, ki so v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 31. avgusta 2010, navaja tudi to, da je v enem od ocenjevalnih poročil, ki jih je Svet predložil v spis, to je v poročilu, v skladu s katerim naj bi si ocenjeni uradnik zaslužil napredovanje, drugi ocenjevalec navedel, da se strinja s pisnimi ugotovitvami prvega ocenjevalca, a da meni, da dodeljene analitične ocene niso v skladu s predpisanimi navodili. Vendar ker drugi ocenjevalec analitičnih ocen ni spremenil, mora Sodišče za uslužbence šteti, da jih je ta ocenjevalec potrdil.
- 63 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da iz primerjalne preučitve ocenjevalnih poročil ni jasno razvidno, da drugi uradniki niso bili uspešnejši od tožeče stranke.

– Uporaba jezikov

- 64 Kar zadeva uporabo jezikov, tožeča stranka trdi, da govori pet jezikov, in očita OPI, da njenim jezikovnim sposobnostim ni pripisal zadostnega pomena.

- 65 Svet v zvezi z jezikovnimi sposobnostmi v odgovoru na tožbo navaja, da je merilo uporabe jezikov „bolj podredno merilo, na podlagi katerega je mogoče izbrati med kandidati, katerih ocenjevalna poročila so enakovredna“.
- 66 Vendar je iz določb člena 45(1) Kadrovskih predpisov jasno razvidno, da merilo uporabe jezikov, ki jih uradniki uporabljajo pri izvajanju nalog, razen jezikov, za katere so predložili dokazila o temeljitem znanju, ni podredno merilo v tem smislu, da bi bilo lahko to merilo odločilni dejavnik pri izbiri OPI samo ob enaki uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo.
- 67 Svet je v odgovoru z dne 6. julija 2010 glede ukrepov procesnega vodstva pojasnil, da „relativna teža vsakega od upoštevanih elementov ni določena natančno“ in da je izbira OPI temeljila na celoviti oceni uspešnosti uradnikov, v kateri so največjo težo imeli ocenjevalna poročila v celoti in raven odgovornosti, medtem ko je bilo merilo uporabe jezikov v primerjalni oceni uspešnosti upoštevano s „precej manjšo“ težo od zgoraj navedenih dveh elementov. Svet je na obravnavi potrdil, da je uporaba jezikov eno od prvih meril, ki jih je treba upoštevati pri oceni uspešnosti, a da ima to merilo manjšo težo od drugih dveh. Prav tako je tožena stranka vztrajala pri dejstvu, da OPI ni primerjal vsakega merila posebej, ampak je ta merila za vsakega kandidata ocenil celovito in ponderirano.
- 68 V zvezi s tem Sodišče za uslužbence navaja, da ima uprava res nekolikšen manevrski prostor v zvezi z zadevnim pomenom, ki ga pripiše vsakemu od treh meril iz člena 45(1) Kadrovskih predpisov, ker določbe tega člena ne izključujejo možnosti ponderiranja.
- 69 Kar zadeva jezike, ki se uporabljajo pri izvajanju nalog, Sodišče za uslužbence navaja, da tožeča stranka ne pojasni, ali je zgoraj navedenih pet jezikov uporabljala pri opravljanju nalog v obravnavanem obdobju, to je od 1. junija 2001 do 31. decembra 2007.
- 70 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je v prvem delu, oddelek III, z naslovom „Jeziki“ ocenjevalnega poročila 2006–2007 tožeče stranke navedeno:
- „[Tožeča stranka], katere materni jezik je španščina, pri svojem delu redno ustno in pisno uporablja francoščino in angleščino. Včasih opravlja delo tudi v nemščini (ustno).“
- 71 Tožeča stranka je na obravnavi pojasnila, da je v obdobju, obravnavanem za napredovalno obdobje 2009, samo ustno uporabljala nemščino, italijanščino in portugalsščino med sestanki ali v zvezi z njimi.
- 72 Kar zadeva znanje jezikov, ki se uporabljajo, Sodišče za uslužbence ugotavlja, da glede na informativni dokument o jezikovnem znanju, ki vključuje rubrike „razumevanje“, „govorjeni [jezik]“ in „pisani [jezik]“ ter je bil priložen ocenjevalnemu poročilu 2006–2007 in ga je tožeča stranka izpolnila 29. januarja 2007, tožeča stranka navaja, da ima zelo dobro znanje francoščine in angleščine, toda kar zadeva nemščino, ima zelo dobre sposobnosti razumevanja, dobro raven govornega jezika in zadostno raven pisanega jezika, ter, kar zadeva italijanščino, samo dobre sposobnosti razumevanja in zadostno raven govornega in pisanega jezika. Nazadnje, prav tako glede na ta informativni dokument, je znanje portugalsščine tožeče stranke omejeno na zadostno raven razumevanja.
- 73 Tožeča stranka v dopisu z dne 27. maja 2009 navaja, da odslej dobro zna italijanščino, saj je ta eden od delovnih jezikov, ki jih najpogosteje uporablja zaradi svoje funkcije namestnika vodje kabineta člana Komisije A. Tajanija, ki jo opravlja od 1. junija 2008.
- 74 Kot pravilno navaja Svet v odločbi z dne 24. septembra 2009, posvetovalni odbor za napredovanje ni mogel upoštevati elementov, ki se nanašajo na obdobje po zadnjem ocenjevalnem poročilu uradnikov, ki lahko napredujejo, to je na obdobje od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007. Poleg tega so bili edini elementi v zvezi z jeziki, ki jih je imel na voljo posvetovalni odbor za napredovanje, ocenjevalna poročila, ki so bila za vsakega uradnika, ki lahko napreduje, sestavljena od njegovega imenovanja

v naziv AD 12 do ocenjevalnega poročila 2006–2007. V skladu z načelom enakega obravnavanja niti ta odbor niti OPI torej nista mogla uradnikom, ki niso napredovali, dovoliti, da bi uveljavljali elemente, ki jih drugi uradniki, ki lahko napredujejo, niso mogli predstaviti.

- 75 Ugotoviti je treba torej, da se trditve tožeče stranke na obravnavi v zvezi z njenim znanjem govorjene italijanščine in portugalsščine ne ujemajo z informacijami v zvezi z jezikovnim znanjem iz dokumenta, priloženega ocenjevalnemu poročilu 2006–2007. V skladu s tem dokumentom tožeča stranka namreč navaja, da je njeno znanje italijanščine kot govorjenega jezika zadostno, medtem ko okenca, ki se nanašajo na znanje portugalsščine kot govorjenega jezika, niso niti izpolnjena.
- 76 Čeprav je res, da je bil ta dokument izpolnjen 29. januarja 2007 in torej ne more izkazovati jezikovnega znanja tožeče stranke 31. decembra 2007, Sodišče za uslužbence ugotavlja, da tožeča stranka sama vztraja pri dejstvu, da je njeno znanje italijanščine odslej na enaki ravni kot njeno znanje francoščine in angleščine. Tožeča stranka torej implicitno priznava, da je bilo njeno znanje italijanščine 31. decembra 2007 slabše kot danes. Vsekakor tožeča stranka ne predloži nobenega dokaza, da je bilo 31. decembra 2007 njeno znanje italijanščine in portugalsščine kot govorjenega jezika boljše v primerjavi z znanjem januarja 2007. Sodišče za uslužbence lahko zato razumno ugotovi, da znanje italijanščine in portugalsščine kot govorjenega jezika, ki ga je na ta datum imela tožeča stranka, ni bilo na dovolj visoki ravni, da bi se upoštevalo za primerjavo jezikovne uspešnosti.
- 77 Zato je treba ugotoviti, da je tožeča stranka ob koncu obdobja, ki ga je obravnaval posvetovalni odbor za napredovanje, to je 31. decembra 2007, poleg španščine kot maternega jezika obvladala še francoščino in angleščino. Dobro je znala tudi nemščino, čeprav je bilo njeno znanje nemščine v pisni obliki omejeno, in dobro je razumela italijanščino. Kar zadeva uporabo treh jezikov, ostaja dejstvo, da je tožeča stranka, čeprav je občasno govorila nemščino, pri svojem delu redno uporabljala samo dva jezika, to je angleščino in francoščino.
- 78 V zvezi s tem iz listin v spisu izhaja, da je vseh zadevnih deset uradnikov pri izvajanju nalog uporabljalo angleščino in francoščino. Vendar v nasprotju s trditvami Sveta niso vsi ti uradniki odlično obvladali teh dveh jezikov in med tistimi, pri katerih je bila angleščina ali francoščina materni jezik, niso vsi obvladali še najmanj tretjega jezika. Vseeno pa iz spisa izhaja, da so vsi tisti, ki zadevnih jezikov niso obvladali ali odlično obvladali, ta jezika znali vsaj dobro.
- 79 Zato se jezikovne sposobnosti tožeče stranke v bistvenem delu zdijo enakovredne jezikovnim sposobnostim zadevnih desetih uradnikov pri opravljanju njihovih nalog.

– Raven odgovornosti

- 80 Kar zadeva raven odgovornosti, iz spisa izhaja, da je vseh zadevnih deset uradnikov, razen uradnika B, v obdobju od 1. julija 2006 do 31. decembra 2007 opravljalo vodstvene naloge. Teh devet uradnikov je opravljalo naloge vodje oddelka ali *de facto* usklajevalo delo skupine na pomembnih področjih. Tožeča stranka in uradnik B sta v tem obdobju delala kot pravnika v pravni službi Sveta.
- 81 Zato je treba ugotoviti, da je devet od zadevnih desetih uradnikov opravljalo naloge, ki v smislu vodenja vključujejo višjo raven odgovornosti, kot jo je imela tožeča stranka, medtem ko so bile naloge desetega uradnika, to je uradnika B, na isti ravni.
- 82 V teh okoliščinah tožeča stranka meni, da je treba dodatne naloge, morda dodeljene uradnikom, ki lahko napredujejo, preučiti na podlagi odgovornosti, ki so jih prevzeli pri opravljanju svojih nalog. Tako vztraja pri dejstvu, da je v obdobju od junija 2006 do decembra 2007, to je v velikem delu obdobja, obravnavanega v ocenjevalnem poročilu 2006–2007, predsedovala natečajni komisiji za natečaja EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06, zaradi česar se je njena količina dela povečala, saj je morala poleg tega opravljati še svoje naloge v pravni službi. Praktično nobeden od zadevnih desetih

uradnikov pa naj ne bi prevzel enakovrednih dodatnih nalog. Zato tožeča stranka trdi, da je OPI storil očitno napako pri presoji, ker pri presoji uspešnosti tožeče stranke ni zadostno upošteval dejstva, da je poleg opravljanja svojih običajnih nalog še predsedovala komisiji za navedena natečaja.

- 83 Zato mora Sodišče za uslužbence preveriti, ali se glede na vodstvene naloge in veliko odgovornost devetih od zadevnih desetih uradnikov njihova uspešnost zdi večja od uspešnosti tožeče stranke ob upoštevanju dejstva, da je ta prevzela zgoraj navedeno dodatno nalogo.
- 84 V zvezi s tem ni sporno, da naloga predsedovanja natečajni komisiji za natečaja EPSO/AD/46/06 in EPSO/AD/47/06 dokazuje ne samo povečano količino dela, ki ga je tožeča stranka morala opraviti poleg svojih nalog v pravni službi, ampak tudi visoko raven odgovornosti, kot sicer priznava Svet. Vendar je, kot trdi Svet, predsedovanje natečajni komisiji začasna naloga. Čeprav je ta naloga trajala dolgo, v obravnavanem primeru leto in pol, pa je glede na listine v spisu devet uradnikov, ki so napredovali, vodstvene naloge opravljalo stalno in dlje. Tako je šest od njih vodstvene naloge opravljalo najmanj od 1. julija 2003, medtem ko sta jih dva opravljala najmanj od 1. januarja 2005. Nazadnje, eden od uradnikov je bil 1. februarja 2004 napoten k posebnemu predstavniku Evropske unije za območje Velikih jezer in Svet navaja, da je v okviru svojih nalog prevzel zelo veliko odgovornost.
- 85 Glede na navedeno Sodišče za uslužbence meni, da dodatna naloga, ki jo je opravila tožeča stranka in je seveda pohvale vredna, v splošni oceni uspešnosti ne prekaša vodstvenih nalog, ki so se izvajale stalno in dlje.
- 86 Sodišče za uslužbence mora tudi preveriti, ali je Svet pri celoviti primerjavi uspešnosti tožeče stranke, in zlasti ravni odgovornosti, z uspešnostjo uradnika B storil očitno napako pri presoji.
- 87 Iz spisa izhaja, da je uradnik B opravljal naloge v nazivu AD 12 od 1. januarja 2004 in da je bil v obdobju od tega datuma do 31. decembra 2007 član pravne službe Sveta. Iz tega sledi, da sta tožeča stranka in uradnik B v obdobju od 1. oktobra 2003, ko se je tožeča stranka po koncu svoje napotitve vrnila na delovno mesto v to pravno službo, do 31. decembra 2007 delala v isti službi in opravljala naloge s podobno ravno odgovornosti.
- 88 Iz spisa izhaja, in to je Svet poudaril na obravnavi, da je uradnik B v zgoraj navedenem obdobju tako kot tožeča stranka opravljal dodatne naloge. Uradnik B je bil namreč med ocenjevalnim obdobjem od 1. julija 2003 do 31. decembra 2004 popravljavec za nekatere preizkuse natečaja EPSO in je sodeloval v sekretariatu medvladne konference, zlasti pri pripravi osnutka pogodbe o ustavi za Evropsko unijo. Po mnenju Sveta naj bi zadnjenavedena naloga pomenila delo, podobne vrste in obsega kot predsedovanje natečajni komisiji EPSO. Svet je na obravnavi poudaril tudi, da je uradnik B izjemno pošten in zanesljiv pravnik z izredno sposobnostjo poglobljene analize.
- 89 V zvezi s tem je treba opozoriti, da ima, kot je bilo navedeno v točki 33 te sodbe, OPI široko diskrecijsko pravico in da mora biti nadzor sodišča Unije omejen na vprašanje, ali je OPI ostal v okviru razumnih meja in svojega pooblastila ni uporabil očitno napačno.
- 90 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba ugotoviti, da se ne zdi, da bi bilo mogoče zlahka opaziti, da na podlagi celovite presoje meril iz člena 45(1) Kadrovskih predpisov uspešnost uradnika B ni bila večja od uspešnosti tožeče stranke. Torej ni treba ugotoviti, da bi se tehtnica očitno morala prevesiti v korist tožeče stranke.
- 91 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: zloraba pooblastil in postopka

Trditve strank

- 92 Tožeča stranka trdi, da lahko zagotovi dovolj jasne, objektivne in skladne dokaze, iz katerih naj bi bilo razvidno, da je bila izpodbijana odločba sprejeta za prikrito sankcioniranje, ki je v nasprotju s členoma 37 in 38 Kadrovskih predpisov, ker je od 1. junija 2008 v interesu službe napotena na delo pri Komisiji. Tožeča stranka vztraja pri dejstvu, da je izvajanje pristojnosti v službi kabineta člana Komisije odlika in adut, ki bi se morala upoštevati pri primerjalni oceni uspešnosti uradnikov, ki lahko napredujejo. Svet naj bi jo s tem, da ni želel upoštevati te odlike in negotovosti njene napotitve, dvojno sankcioniral, s čimer naj bi zlorabil pooblastila, pri tem pa naj bi bila zloraba postopka samo ena od oblik zlorabe pooblastil.
- 93 Svet odgovarja, da tožeča stranka ni predložila nobenih dokazov v podporo svojim trditvam in da torej na ta tožbeni razlog ne more odgovoriti.

Presoja Sodišča za uslužbence

- 94 Najprej je treba navesti, da je bila tožeča stranka na delo pri Komisiji napotena junija 2008, to je po obdobju, na katero se nanaša zadnje ocenjevalno poročilo, upoštevano za napredovalno obdobje 2009, to je ocenjevalno poročilo 2006–2007. Ker so posvetovalni odbori za napredovanje lahko ocenili samo uspešnost, ki so jo uradniki, ki lahko napredujejo, izkazali do 31. decembra 2007, ta napotitev ni mogla biti predmet presoje za napredovalno obdobje 2009.
- 95 Poleg tega je bilo že večkrat razsojeno, da lahko o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, govorimo le takrat, kadar je na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih dejstev mogoče sklepati, da je bil njegov izključni ali vsaj odločilni namen doseči drugačne cilje, kot so tisti, ki jih navaja, ali pa se izogniti postopku, ki je posebej predviden s Pogodbo (sodba Sodišča za uslužbence z dne 11. julija 2007 v zadevi Wils proti Parlamentu, F-105/05, točka 119 in navedena sodna praksa).
- 96 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni, kot pravilno trdi Svet, niti dokazala niti zatrjevala obstoja takih dejstev. Omejila se je namreč samo na trditve, da je uspešnejša od zadevnih desetih uradnikov. S to trditvijo pa ne more dokazati, da je bila izpodbijana odločba pripravljena z edinim namenom, da se ji škoduje.
- 97 Za dodatno pojasnitev iz spisa izhaja, da je tožeča stranka napredovala v naziv A4 (ki je postal naziv AD 12) leta 2001, ko je bila v interesu službe napotena na delo pri Komisiji, in v naziv AD 13 leta 2010 med napotitvijo v interesu službe na delo v kabinetu A. Tajanija. Zadnje dejstvo je tu mogoče upoštevati, čeprav se je zgodilo po datumu sprejetja izpodbijane odločbe, saj vsebuje dokaze o pogojih, pod katerimi je bila ta odločba sprejeta. Glede na to dejstvo je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne more upravičeno trditi, da je bila zaradi svojih napotitev v interesu službe prikrito sankcionirana s tem, da ji je bilo preprečeno napredovanje.
- 98 Zato ni dokazano, da je bila izpodbijana odločba sprejeta za druge namene, kot je postopek napredovanja, in da so bila pri njej zlorabljena pooblastila.
- 99 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tudi drugi tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.
- 100 Iz tega sledi, da je treba predloga za razglasitev ničnosti zavrnil.

Predlogi za odškodnino

Trditve strank

- 101 Tožeča stranka trdi, da je zaradi nenapredovanja v napreovalnem obdobju 2009 utrpela veliko poklicno in nepremoženjsko škodo. Ne samo, da je izgubila eno leto (pomembno za potek njene poklicne poti in prihodnja napredovanja), ampak naj bi bile zaradi tega zavrte tudi njene možnosti dostopa do delovnih mest, za katera se zahteva naziv AD 13. Tožeča stranka to poklicno škodo ocenjuje na 50.000 EUR. Poleg tega naj bi zaradi nenapredovanja doživela velik stres, ki je prispeval k poslabšanju njenega zdravstvenega stanja, ki je bilo zaradi hude bolezni že tako težavno. Ta nepremoženjska škoda naj bi znašala 150.000 EUR.
- 102 Svet predlaga zavrnitev tega predloga za povrnitev poklicne in nepremoženjske škode.

Presoja Sodišča za uslužbence

- 103 V skladu z ustaljeno sodno prakso na področju javnih uslužbencev je treba predloge za povrnitev škode zavrnuti, če so tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti, ki so bili zavrtni kot neutemeljeni (glej sodbo Sodišča za uslužbence z dne 12. marca 2009 v zadevi Arpaillange in drugi proti Komisiji, F-104/06, točka 137 in navedena sodna praksa).
- 104 V obravnavanem primeru so bili predlogi za razglasitev ničnosti zavrtni kot neutemeljeni. Iz tega sledi, da je treba predloge za odškodnino zavrnuti.
- 105 Iz tega sledi, da je treba tožbo v celoti zavrnuti.

Stroški

- 106 V skladu s členom 87(1) Poslovnika se ob upoštevanju drugih določb poglavja 8 naslova II navedenega poslovnika neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Sodišče za uslužbence lahko na podlagi odstavka 2 istega člena, če to zahteva pravičnost, odloči, da se neuspeli stranki naloži le delno plačilo stroškov ali da se ji plačilo stroškov ne naloži.
- 107 Iz zgoraj navedene obrazložitve izhaja, da tožeča stranka s tožbo ni uspela. Poleg tega je Svet v svojih predlogih izrecno predlagal, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov. Ker okoliščine obravnavanega primera ne upravičujejo uporabe določb člena 87(2) Poslovnika, je torej treba tožeči stranki naložiti plačilo stroškov, ki jih je priglasil Svet.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (prvi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. D. Canga Fano nosi vse stroške.**

Gervasoni

Kreppel

Rofes i Pujol

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 24. marca 2011.

Sodni tajnik
W. Hakenberg

Predsednik
S. Gervasoni